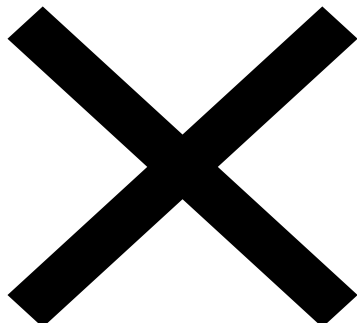

TITUS CONSTANT BORDEIANU

Ziarist, poet și epigramist cu vocație, Titus Constant Bordeianu s-a născut pe data de 12 noiembrie 1928. După absolvirea Facultății de Zootehnie București, în 1953, a îmbrățișat profesia de jurnalist, pe care a practicat-o peste jumătate de secol. Concomitent cu activitatea în presă, a scris 20 de cărți pe teme diverse în zootehnie, zoeconomie, viitorologie, etc. Pe lângă activitatea de publicistică economică a continuat să scrie poezii și epigrame, unele semnate cu pseudonimul Titus.

Dintre volumele de poezii amintim: "O lacrimă de adevăr", "Nesomnul iubirii", "Armonie în haos". De asemenea, Titus Constant Bordeianu mai are publicate și volumele de epigrame "Paharul cu umor" și "Umorul de viață lungă" și a scris scenariul filmului artistic de lung metraj "Frații" (1971).

SUFLETUL CEL NEVĂZUT

Și ce va fi când n-oi mai fi
Nici ceas în zori și nici secundă
Când trupul greu se va sfârși
În nevibrație de undă

Dar sufletul cel nevăzut
Când va pleca-n eterna cale
De după moarte neștiut
Pe care deal, pe care vale?

La Marea Trecere-n țărână
Pe lângă trup cât să rămână
De pază locului de veci?

Cât să aprinzi o lumânare
Să verși o lacrimă de soare
Lângă morminte calde, reci.

LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL

Cuvântul întrupat în noi
Din începuturi zămislit

Din nestemate și noroi
Adună gândul risipit

Și magicul cuvânt iubire
Al creștinescului îndemn
De dincolo de amintire
E din pruncie-întâiul semn

Și gândul ultim nerostit
Cândva de viață se desparte
Pe-aceeași cruce răstignit
Darul veciei după moarte

CÂND FI-VOM FLORI

Ce floare fi-vom din pământul țării
Să înflorim, cât marginile zării
Un nume-avem și încă nu se știe
De-o fi să-l mai purtăm ca pe-o solie

Poate-n buchet la câte-o sărbătoare
Va fi și frumusețea ta de floare
Te-oi regăsi în roua de potir
În flori de câmp sau poate-n trandafir

Din ghimpii tăi aş face o cunună
Când sângerează inima-mi nebună
Și-atunci vei ști ce poate nu se știe
Că și iubirea trece-n veșnicie

IUBIRII, DINCOLO

De-o fi să ne mutăm în veșnicie
Cu frumusețea risipită-n floare
Tu să-mi aduci în suflet bucurie
Doar tu, iubita mea risipitoare

Un car de foc voi fi în așteptare
Și peste timp la semnul tău
Să împlinim cereasca îmbrățișare
De dincolo de bine și de rău

Nemărginit la marginile lumii
Din necuprins, când vei cuprinde cerul
Tu fiu născut din muritori ai lumii
Cearcă iubirii să-i cuprinzi misterul

ÎN LUMINIȘUL VIETII

De știi ce vrei și vrei ce poți
Să fii și om cu stare
Și-n urmă să aprinzi la porți
Lumini crepusculare.

De vrei să fii și ce nu ești

Alege doar să-ți fie bine
Copil cu suflet de povești
Să dai tot ce-i mai bun din tine

Și dacă vrei să luminezi
Prin luminișul vieții
În veșnicie poți să crezi
Și-n roua dimineții.

Când peste timp plantezi un pom
Cu gând de rod în floare
Din rădăcina ta de om
Porți umbra după soare.

POEM DE ȚĂRÂNĂ

Poemele durerii,
Durerile le-au scris
Urcând pe scena lumii
Cu lacrimă de vis

Poemele tristeții
Plâng viața în Apus
Când anii tinereții
De mult, în mult s-au dus

Când trupul se transformă,
Materia nu pierе
Dar gârbovită-n vreme
Se-ngroapă în mistere

Doar pumnul de țărână
Rămâne cel din urmă
Când moartea cere drepturi
Și viețile le curmă.

MELANCOLIE

Melancolie ochii tăi
Își varsă lacrima-n trecut
Rătăcitori pe-atâtea căi
Un timp din timpul revolut

De prin cenuși, din jarul stins
Din jocul dragostei curată
Melancolii cu părul nins
R nasc în basmul de-altădată

Cât alb din alb și cât albastru
Își cerne umbrele de lut
Singurătate de sihastru
Rămâi, țărâm necunoscut

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*